

KEREKEGYHÁZI MÓRA FERENC
ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS AMI
KÖNYVTÁRA

ISKOLAI MESE-TÁR

ÍRTA:

A NÉP AZ, ISKOLA DIÁKJAI

KEREKEGYHÁZA, 2018

TARTALOMJEGYZÉK

- *Hámos Hanna: Kókusz*
- *Keres Ádám Zoltán: A fiatal gepárd*
- *Bóta Kata: A beszélő könyv*
- *Rácz Szamanta: A sündisznó meg a mókus*
- *Maróti Ivett: A csodafurulya*
- *Polgár Panka: A sün és a nyúl veszekedése*
- *Benkovics Brenda: A szerencse a szegény családba költözött*
- *Szeles Ármin: A bandiámánok és a kiválasztott harcos*
- *Farkas Panna: Szofia hercegnő*
- *Kaldeneker Zoé: A tizenkét rózsza*
- *Szabó Szófia: Az egylábú madár*
- *Sápi Mária: Meglett!*
- *Kozák Dóra: Az elveszett hópihe*
- *Farkas Vivien és Szabó Regina: Az erdei verseny*
- *Sípos Karina: A kis nyúl*
- *Réfi Janka: A bolondos húsvét*
- *Lukács Lizett Lili: Az aranygyönygy*
- *Langmayer Dóra: Az álom*
- *Langmayer Dóra: Csali mese*
- *Hermán Viktória: Tündér Pitypang*
- *Földvári Hanna: A titkos tó*
- *Oszlászki Barna: A bánya titka*
- *Lévay Máté: Artúr*
- *Dorcsák Barbara Amanda: A legenda*
- *Petényi Viktória: Holdacska*
- *Nagy Nóra: A fura királylány*
- *3. c osztály: A csodálatos fa titka*

Hámos Hanna (4/b):

Kókusz

Volt egyszer egy kismanó. Ott élt Tringóban. A legjobb barátja egy kutya volt, akit Buksinak hívtak.

Egyszer, a város vízkészlete elfolyt. Kókusz és Buksi elmentek megkeresni. Kókusz felállt és ezt mondta.

- A víz eltűnt, én és Buksi megkeressük!

- Tényleg? – kérdi Buksi

- Igen – mondta Kókusz.

- Én is szeretnék veletek menni! – mondta egy lány, akit úgy hívtak, hogy Mandarin.

Kókusz kérdezi:

-Jó, szeretne még valaki jönni velünk?

Senki sem akart velük menni. Útra keltek. Átmentek a sivatagon, a tengeren, amíg oda nem értek az óriások földjére. Egy nagy fal magaslott előttük.

Mandarin így szólt. - Hogyan másszuk meg ezt a falat?

-Úgy ahogy, de még nem tudom. - válaszolta Kókusz.

Volt egy kötél a földbe temetve, csak az eleje látszódott ki. Kiásták a kötelet. Feldobták a falra, felmásztak rá.

- Nézzétek! – mondta Kókusz

- Ott van egy tó, ami öröktől hemzseg. De körbe van véve hatalmas gáttal. – még tette hozzá Mandarin.

Ellopóztunk az örök mellett

Vigyázz! Majdnem lebuktattál minket! – húzta le Mandarin Kókuszt.

Elbújtak egy óriás házában. Találtak tűzijátékokat.

-Ez az, ezzel le tudjuk rombolni a gátat! – találta ki mandarin. Körberakták a gátat tűzijátékokkal, és meggyújtották. A gátat szétrombolták. A víz folyt vissza a Tringóba.

Kókusz, Mandarin és Buksi visszatértek. Az óriások ott voltak. Az óriáskirály és a manókirálynő beszélgettek.

-Tessék! Mit szeretne? – kérdi a királynő.

-A vizet elzártátok tőlünk! – vádaskodott a király.

-Épp, ti csapoltátok le tőlünk! – mondta a királynő.

A víz a két város között volt. Az óriások és a manók egyezséget kötöttek. Egy városban laknak, nincs vita a vízről. Kókusz és Mandarin azóta is jó barátságban vannak.

Az óriások elérték a magasan lévő gyümölcsöket, de a manók meg szép ruhákat varrtak nekik.

Így boldogan éltek, míg meg nem haltak.

Keres Ádám Zoltán (3./a)

A fiatal gepárd története

Egyszer volt, hol nem volt, az Óperenciás tengeren is túl, ahol a kurta farkú malac túr, még azon is túl, volt egyszer egy gepárd család és egy fiatal gepárd. Az meg olyan jó Forma-1 versenyző akart lenni mint az apukája.

És a fiatal gepárd, le akarta tenni a jogosítványt, de kiderült, hogy csak 17-18 éves kortól lehet. Végül kivárta, hogy 17 éves legyen és vette a fáradságot, hogy megint megpróbálja a jogosítványt megszerezni.

A jogosítvány 394.500 Ft – ba került, de nála csak 100.000 Ft volt. Ezért kölcsönt kért az apukájától 142.250 Ft-ot és az anyukájától is 142.250 Ft-ot, ezért így kijött a 394.500 Ft.

-Azta, de nehéz volt, de sikerült! Na, most menjünk versenyezni!

-Mit csinálsz fiam? – kérdezte az apa.

-Én csakelmegyek, a Forma 1-be versenyezni.

-De csak így nem lehet! Sokat kell rá költeni és még egy vizsgát le kell tenni!

-De apu miért kell hozzá elvégezni még egy vizsgát? Ezt is nehezen oldottam meg.

-Hát, fiam ilyen az élet! Mindenhol ahol csak jársz szabályok vannak.

-Apu! Én nem akarok megint vizsgázni!

-Fiam, ez kell hozzá!

-E nélkül nem megy?

-Ez fiam egy engedély, hogy vezethessél Forma-1-et

-Apu! Miért kell az engedély a versenyzéshez?

-Hát azért, hogy tudd az autót vezetni.

-Ja, értem már!

-Így van fiam.

-Várj apu! Én bírom vezetni!

-Azt én megnézném!

-De én ügyes vagyok!

-Akkor, hajrá!

És a gepárd fiú elindult, hogy vizsga nélkül versenyezzen. Nem jutott messzire, mivel hamar rájött, hogy az apukájának igaza volt. Ha akarta, ha nem, a vizsgát le kellett tenni.

Így elment, megtette azt amitől annyira félt. Végül sikerült neki, és elérte a célját és Forma 1-es versenyző lett. Sok-sok versenyt megnyert, ezért háromszoros világbajnoki helyezést is elért.

Ha több vizsga lett volna, az én mesém is tovább tartott volna.

Bóta Kata(3/a):

A beszélő könyv

Egyszer volt, hol nem volt, élt egyszer egy fiú, aki szomorú volt, mert Julcsi, a kistestvére, mindig kitépte a lapokat a könyveiből.

Egyszer a kedvenc könyvét akarta szétszedni, ezért a fiú dühös lett, és sírt.

Odament az anyukájához, és megkérdezte:

- Miért sírsz Pistike?
- Julcsi kiszedi a könyveimből a lapokat! Bárcsak lenne egy beszélő könyvem!

Az anyuka elment és sorra járta a boltokat, de sehol sem talált beszélő könyvet. Ezért elment egy bűvész boltba.

Az anyuka hazaért és átadta a könyveket, aminek nagyon örültek a gyerekek.

Teltek, múltak a hetek és a kislány is sokat okosodott.

A beszélő könyv mindig figyelmeztette Julcsit, ha ki akarta tépni a könyvből a lapokat.

Az én mesém is tovább tartott volna, ha nem lenne beszélő könyv.

Rácz Szamanta (3/d):

A sündisznó meg a mókus

Egyszer volt, hol nem volt, egy sündisznó és egy mókus. A mókus olyan irigy volta sünire, hogy neki nincs tüske a hátán, és jól összeveszték. A sündisznó megsajnálta a mókust.

Telt-múlt az idő és egyszer beszélgettek és kérdezték egymástól, miért is vesztünk össze?

Mert énnekem nincs tüske a hátamon – mondta a mókus.

De hát te mókus vagy! Jól van, mondta a mókus és elkezdett sírni. Bocsánat, mondta a mókus.

Semmi baj – mondta a sündisznó, és hazamentek békességben. Itt a vége, fuss el véle!

Maróti Ivett (3/d):

A csodafurulya

Első rész:

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy csodafurulya. Ennek a csodafurulyának az ország királya volt a gazdája. Ám az egyik nap lába kélt, a hangszernek. Dühöngött a király, a katonáival átkutatta az egész országot. A király ezer aranyat és a lánya kezét ajánlotta fel annak, aki megtalálja a csodafurulyát.

Jankó a kondás fiú elkezdte keresgélni, hátha szerencséje lesz, és gazdag ember válik belőle. Ment, mendegélt, amíg egyszer egy anyóhoz ért.

Jankó megkérdezte – nem hallott-e a király furulyájáról.

- Édes fiam! Figyelj csak ide. A hegytetőn él a boszorkány, ott megtalálod azt, amit keresel.

Megörült Jankó, szedte a lábait, félelmet nem ismerve indult a boszorkány erdejébe. Benyitott a kunyhóba, de a boszorkányt sehol sem látta. Egy fényes kardot talált, amit elrakott. Hirtelen megjelent a gonosz boszorkány.

- Mit keresel a házamban? Azonnal békává változtatlak!

Jani előrántotta a kardot, és megölte a gonosz boszorkányt. Megtalálta a furulyát és szerzett egy paripát is. Hazavágtatott és a király színe elé járult.

A király nagyon boldog volt és nagy örömeben elárulta Jankónak mire képes a furulya. Jankó nem tudhatta, de amit visszaszerzett a boszorkánytól az pénzvarázsló csodafurulya volt.

Második rész: Ha a király megszólaltatta a csodafurulyát, az ezer aranyat fújta ki. Mivel Jankó visszaszerelte a furulyát, így megmentette az országot. Így a király örömeben neki adta a fele királyságát és a lánya kezét. Boldogan éltek, míg meg nem haltak.

Polgár Panka (3/d)

A sün és a nyúl veszekedése

Egyszer volt, hol nem volt, még az Óperenciás tengeren is túl, volt egy erdő, és abban az erdőben élt egy sün meg egy nyúl. A legjobb barátok voltak.

Egyszer be kellett gyűjteni az elemózsiát télire. Ment a sün is, ment a nyúl is a dolgára, de egyszer összetalálkoztak és együtt mentek tovább élelmet gyűjtögetni télire.

Már csak egy makk volt a földön és egyszerre nyúltak utána.

-Ez az enyém! – mondta a sün.

-Ez az enyém! – kiáltott fel a nyúl.

-Nem! Ez az enyém! – sikította a sün.

Egyszer odaszállt a bagoly és kérdezi – mi ez a nagy zűrzavar? Talán megoldhatnám?

-Na és mégis hogyan? – kérdezte a nyúl.

-Mondjuk úgy, hogy az enyém! Tetszik az ötletem? – kérdezi a bagoly.

-Nekünk tetszik az ötlet, tiéd a makk. – mondta szinte egyszerre a két barát.

A bagoly nagyon megörült, ezért cserébe ledobott egy-egy makkot és egy gesztenyét a fájáról.

Még ma is élnek, ha meg nem haltak.

Benkovics Brenda (5/d)

A szerencse a szegény családba költözött

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy csodás falu. Élt abban egy szegény ember és három leánya. Annak a három leánynak varázsereje volt, de olyan, amiről csak álmodni lehet.

A legnagyobbak az volt a varázsereje, hogy varázspálcájával suhintott, és ott voltak ahol szerettek volna lenni.

A középsőnek pedig az volt, hogy ha csettintett, akkor pénz lett a batyujában, de ezt csak bizonyos alkalmakkor használhatta.

No, most jön a pici, ő még csak kilenc éves volt, de a szerencse ránézett, mert, hogy volt egy varázs mondata, de csak akkor használta, ha ő maga mondta. No, az a csodás mondat így hangzott: „Terülj, terülj, asztalkám!” Ezzel az asztal megtelt mindenféle földi jóval.

Ezt a tündér azért adta nekik, mert amikor a lányok iciri - picirik voltak, megajándékozták őt egy kis étellel, hisz nem volt mit ennie. Így hát ezért megajándékozta őket ezekkel a varázserőkkel.

Egyszer az édesapa megszólal: - Lányok, menjetek el szerencsét próbálni!

A lányok nem sokat gondolkoztak, összeköltötték ruhájukat, elbúcsúztak és nekiláttak az útnak. Mentek mendegéltek, találkoztak egy furcsa nővel. Egy nagy tábla volt a kezében, amire az volt írva: Lehet jelentkezni ügyességi feladatra, három ember kell egy csapathoz és aranyat kapnak a legjobbak!

A lányok megkérdezik a nénit. Csókolom, hol lehet a versenyre jelentkezni? Válaszol kedvesen, a néni.

Sziasztok! Itt nálam! A lányok megbeszélték, hogy beneveznek. A néni adott nekik egy számot és mondta. – Menjete egyenesen és látni fogjátok a versenyzőket. Rendben, köszönjük válaszolták. 20-30 perc múlva elkezdődött a verseny.

Az első feladat, szerezzetek az erdőben minél több ételme! Megszólal a pici. Lányok! Varázsolni lehet? Hmmm!? Mondja a nagylány, hogy nem tudom. Szól a pici. Hé, ők is varázsolnak! Akkor varázsoljunk mi is.

– „Terülj, terülj, asztalkám!” Teli lett az asztal mindennel, és a lányok tele pakolták a batyut minden finomsággal, és így mentek tovább.

A második feladat, az volt, hogy elrejtett arany tallérokat keressenek, minél többet. A lány csettintett és már volt is egy batyu aranyuk. A harmadik feladat, aki a leghamarabb ér be a célba, az a győztes. A leánya tudta a dolgot, suhintott pálcikájával és ott voltak a célban.

Megnyerték az összes aranyat és örültek neki. Hazaértek és nagy volt a boldogság! Itt a vége, fuss el véle!

Szeles Ármin (6/d)

A bandiámánok és a kiválasztott harcok

Réges régen, alig az emberiség születése után, nem csak átlagemberek éltek.

Éltek alakváltók, bandiámánok. Az ő történetük még az özönvíz elé nyúlik vissza. Még ezek a lények máig körülöttük élnek, de nem tudják. Ezek a lények álatokká és más emberekké tudtak átváltozni. Ez az erő miatt is csapott le az özönvíz pusztító ereje.

Volt köztük egy szerzetes, Hamannaira. Hamannaira félt, mert ő a kiválasztott. Sok kaland vár rá. De még kis korában megölték a szüleit, ezért is szerzetes. A gonosz gyilkosok, akik megölték a szüleit, gonosz bandiámánok voltak. Bár akkor még nem bandiámánoknak hívták őket...

A kiválasztott más embereket is át bírt változtatni. Derék, csinos, mégis erős lány volt. Ma töltötte be, tizenkettedik évét.

A mai nap más volt, mint a többi. Egy forró tavaszi nap volt. Ezen a napon még a patak vize is lassabban folyt. Mintha mindenki tudta volna, hogy a mai nap más, mint a többi. A szél is lenyugodott, még a virágok is szebbek voltak e tavaszi napon. Ma, a gonosz bandiámánok is abbahagyták gonosz szokásaikat. Sőt ezen a fényes napon, még a pacsirták is szebben zengették csodás muzsikájukat. Mintha az egész világ táncot járna. Ma még a halak is feljebb merészkedtek. De miért? Már biztosan ez jár a fejetekben!

Azért, mert pont ma van a tavaszi nap éj egyenlőség, ez az a bandiómán ünnep, mikor a kiválasztott lesz a törzs vezetője.

A sziklás-szoros közepén elhelyezkedő kő az avatás helyszíne. Ma éjfélig átlagos lány a bandiómánok körében, de holnap már kiválasztott.

A világuk által választott kiválasztott, a bandióma.

Különös nap ez a mai! Mert ma nem csak tavaszi nap-éj egyenlőség van, hanem tengerhold is. Ez a jelenség az első és egyben az utolsó is.

Az ünnepély a kezdetét veszi. Fél tizenkettő van. A kiválasztott és a szerzetes feláll a sziklára. Az áldást szervező szerzetes megkezdi az áldást.

-Hamannaira – mondta a szerzetes – te húzod fel népünket az eddigi történelmünkből, a jövő homályába! Mert te vagy a kiválasztott.

Pontosan éjfél lett. A tengerhold kék sugara megvilágította a kiválasztottat, s így ő a legerősebb. Ez csak egy embernek nem tetszett... Quasannak.

Quasan, a sátáni bandiómán megtestülése. Ekkor felkiált Quasan.

-Eddig én voltam, hát én is maradok, mert te nem érdemled meg, hogy te légy a legerősebb. Leírom a jövőd. Mit szólsz? Ha átadod az erőd, elengedlek.

-Soha! – üvöltötte Hamannaira.

Ezzel elkezdődött az alakváltók harca. Sas madarakká, tigrisekké és egyéb, félelmetes állatokká válva folyt le a harc. Sőt még a vízen is folytatták cápává alakulva. De Hamannaira ideje meg volt számlálva...

Hiába volt a kiválasztottnak sok ereje, ha még nem ismeri az erejét. Ráadásul Quasannál van a „Drambels of Cristalium.”

Ekkor a kiválasztottat a kristály fényével bedobta Quasan az emberek közé és elvesztette emlékeit.

De „Drambels of Cristalium” se tökéletes.

Hamannaira pont ma tizennyolc éves. Viszont megálmodta az eddigi életét. Először azt hitte, hogy álom, de egyszer csak sassá változott.

-Vissza kell mennem és le kell számolni az ősellenségemmel! – mondta a kiválasztott ki készen állt az útra.

Másnap reggel útnak eredt és három nap alatt oda is ért.

Quasan szólott a Hamannaira.

Quasan úgy nézett, mint aki szellemet látott. De a kiválasztott nem habozott. Elkezdte azt amit már hat éve. Folytatták a harcot. Úgy támadtak egymásra, mint Jin és Jang. Most, is mint mindig győzött a jó.

A kiválasztott utolsó leheletével egybeolvasztotta a két világot, a miénket és az emberekét.

A kiválasztott még ma is él. A bandiómánok se haltak ki, ott élnek, ahol senki sem keresi őket.

Farkas Panna (5/d)

Szofia hercegnő

Egyszer volt hol nem volt, volt egyszer egy király és egy királyné. Nagyon boldogok voltak és az alattvalók is szerették őket, de egyetlen bánatuk volt, hogy nem lehetett gyermekük.

A királyné minden este imádkozott, hogy lehessen gyermeke. Egyik éjjelen a királynét elkezdte valaki csiklandozni. A felség nem tudta, hogy ki lehetett vagy mi lehetett. Aztán egy hang megszólalt, és azt mondta halkán, hogy csillámpor. A felség fölkel az ágyból, és látta, hogy a szőnyegen van egy csomó csillámpor és az erkélyig tart. Gyorsan odafutott és három tündér jelent meg előtt. Kérdezte:

-Hát ti mit kerestek itt?

Akkor a három tündér bemutatkozott és így szólt a legidősebb.

-Kedves királyné! Én vagyok szo és itt van a második testvérem, Fi és itt a harmadik, ő pedig A! Mi azért jöttünk, hogy teljesítsük három kívánságát.

A királyné szólott: - Köszönöm nektek, de azért lenne egy kérdésem. Miért teljesítitek három kívánságomat, és honnan jöttök?

A tündérek válaszoltak: - Tudja, mi onnan jövünk, ahonnan senki sem gondolná! Mi annyit láttuk, hogy imádkozik és mennyire szenved, hogy nem lehet gyermeke és az emberekkel is aranyos.

-Köszönöm, akkor az első kívánságom az lenne, hogy szülessen egy leányom. A második? Hát, tudjátok, nekem csak ez volt a vágyam, más nem. A tündérek így szóltak.

-Hát, jó, de ha véletlenül meggondolná magát, akkor mondja azt, hogy Szo,Ti és A. És mi rögtön az erkélyén leszünk! A legfiatalabb tündér így szólt:

-Királyné, három nap múlva megszületik a gyermeke.

A tündér ennyit mondott és már el is tűntek. A felség arra ébredt, hogy az ágyában van, és azt hitte, hogy csak álmodott. De nem, mert három nap múlva megszületett a gyönyörű kislánya. Akkor az lett a neve, hogy Szofia, mert a királyné sosem fogja elfelejteni, hogy lett az ő kislánya, és ezt a tündéreknek köszönheti.

Ha a királyné a tündéreket még egyszer hívta volna, az én mesém is tovább tartott volna.

Kaldenekker Zoé (5/d)

A tizenkét rózsza

Volt egyszer egy király és annak tizenkét leánya. Az egyik szebb volt mint a másik. Ám mégis a legkisebb volt a legszebb. De ezek a lányok, olyan csintalanok voltak, mintha az ördög leányai lettek volna.

Egyszer a király végképp elvesztette a türelmét, és ezt mondta:

-Még akkor is nagyobb hasznotokat venném, ha virágokká változnátok! Másnap, amikor a király, sétálni indult, meglátott tizenkettő gyönyörű rózsát, s ebből a legkisebb aranyból volt.

Szegény király azt sem tudta, mit csináljon. Hát mit volt mit tenni, szépen öntözgette a rózsákat.

Egyszer arra járt egy királyfi, és meghallotta, hogy öröket keresnek a rózsákhoz, mert valaki este a rózsákat szétrugdossa a földjüket.

El is ment a királyhoz, s meg is kapta a feladatot. Este minden jól ment, amíg éjfél nem lett. Ekkor a rózsák visszaváltoztak királylánnyá.

A királyfi gyorsan elbújt. S hej, amikor meglátta a legkisebbiket, elállt a lélegzete. S látta, hogy a lányok rugdalják szét a földet.

Előjött a királyfi s megkérdezte a leányokat, miért rugdalják a földet.

-Azért – mondták -, ha már apánk is haragszik ránk, akkor a szép földet sem érdemeljük meg.

Másnap a király megbocsátott a lányainak és látta, hogy a legkisebb leánya és a királyfi nagyon megtetszettek egymásnak.

Másnap összeadta őket és hét országra szóló lakodalmat csaptak.

Itt a vége, fuss el véle.

Szabó Szófia (3/a)

Az egylábú madár

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy madár. Annak csak egy lába volt. Telt, múlt az idő. Egyszer csak találkozott egy öreg halással és az a halász elnevezte „Ugribuginak”.

Egy napon Ugribugin akkorra halat fogott ki azzal az egy lábával, hogy két napig is elegendő volt.

Egy szép éjjel egy tündér elment és megajándékozta egy lábbal, ügyessége miatt.

És Ugribugin nagyon örült, és örömeiben fel-alá ugrándozott. Hálás volt a tündérnek.

Ha több madár lett volna, az én mesém is tovább tartott volna.

Sápi Mária (3/a)

Meglett!

Egyszer volt, hol nem volt. Volt egyszer egy gazdag ember. Annak volt egy szép lánya, aki egy értékes gyémántot viselt az ujján. Egyszer amint felébredt a leány, venné fel a gyémántot, de sehol nem találta.

Édesapja, annyit hall már csak:

-A gyémánt!!!

-Jaj, édes lányom, mi bánt? – kérdezte az apa.

Jaj, édesapám! Tolvaj járt a szobámban az éjszaka.

És valóban. Mert egy tollas kalap hevert a földön, meg egy bőrkesztyű.

Már hívták is a 107-es telefonszámot, kihívták a rendőrséget. És a kesztyűben, megtalálták gyémántot!

A tolvajt azóta is keresik

Aki nem hiszi, az járjon utána!

Kozák Dóra (3/a)

Az elveszett hópihe

Egyszer egy téli napon, Anna valamilyen furcsa hangot hallott. Gyorsan felöltözött.

Kiment az udvarra, ahol egy aranyos kis fehér kutyus didergett. Gyorsan bevitte a melegre és adott neki enni és inni. Nagyon éhes volt a kis árva. De, gondolta, hogy kereshetik.

Így is lett. az utcán már Kati kereste a kis Hópihét. Anna vissza is adta neki, mert így tartotta helyesnek.

Kati örült a kutyájának. Anna amiért jót tett apukájától kapott egy pici kutyát. Az életébe boldogság költözött.

Ha több kutya lett volna, az én mesém is tovább tartott volna.

Farka Vivien és Szabó Regina (3/b)

Az erdei verseny

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy erdő. Abban az erdőben sokfajta állat élt. Egyszer az elefánt úgy döntött magában, hogy kihívja a legkisebb állatot egy erősségi versenyre.

Másnap az elefánt útnak indult, megkeresni a legkisebb állatot. Ment mendegélt az elefánt, alig érezte a lábát, de mégis megtalálta a legkisebb állatot. És ki volt az? A mezei egér. Az elefánt nyomban megkérdezte a kiséget:

-Akarsz velem erősségi versenyen részt venni?

A kiséget nyomban igent mondott. Hazamentek.

Másnap reggel kimentek a tisztásra és elkezdődtek a versenyt. Az első fordulóban 1 kg súlyt kellett emelni. Ezt a fordulót az egér nyerte. Senki sem számított rá. Mindenki ezt gondolta magában:

-Ilyen erős lenne az egér?

A második fordulóban 2 kilogrammos súlyt kellett emelni. Mivel az elefánt nem edzett sokat és öreg is volt, ezt is az egér nyerte. Mindenki megdöbben, mert a kiséget nyerte a versenyt.

Tanulság: Kicsi a bors, de erős.

Sipos Karina (5/d)

A kis nyúl

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer vagy mégsem volt, volt egy icike-picike nyuszi. Ez a kis nyúl olyan puha volt, mint egy puha tollpárna. Ennek a nyúlnak volt egy felesége, és hét fia. Ez a hét fiú állandóan csak unatkoztak és veszekedtek.

Egyszer az apanyúl megunta és azt mondta a fiainak: - Menjetek el szerencsét próbálni!

Hát a hét gyerek nyuszi mit sem tehetett. Elmentek hát szerencsét próbálni.

Rengeteg idő telt el, mire a hétnyúl visszatért.

Ez alatt, az idő alatt, mind a heten kitanultak valamilyen mesterséget. Így hát elegendő vagyonnal tértek haza. Örömmel teli életük volt.

Talán még most is élnek, ha meg nem haltak.

Réfi Janka (5/b)

A bolondos húsvét

ez a mese nem velem történt meg. De veled is megtörténhet. Ez nagyon furcsa húsvét volt.

Emese és Kati néni húsvétra készültek. A mese így kezdődött.

Emese a mamájánál aludt, és reggel várták a locsolkodókat. Eljött az első, az ötödik, a tizedik, a tizenötödik is. Eljött a tizenhatodik is. Bejön és köszön illendően. Elmondja a saját húsvéti versét.

-Kocsival érkeztem, nulla métert fékeztem, a kerítés megállított, na ide az 1000 Ft-ot - mondja.

Emese és Kati néni nagyot nevettek. Már 12 óra volt. Emese mamája mondja.

-Gyere Emese, ebédeljünk. Elkezdenek ebédelni. Emese anyukája kérdezi Kati nénitől, hogy áll a kerítés?

-Hát úgy ahogy volt.

-Nem. - volt a válasz.

Emese és a mamája kinéznek az ablakon, Amit láttak, hát a gravancát, hívom a rendőröket, mert az rendőrért kiáltott.

Kati néni, hívta a rendőröket és a bűnözőket gyorsan elkapták, még azon a napon.

Így Emese este nyugodtan lefekühdhetett és kialudhatta magát, ezen a nehéz napon. Jó éjt, Emese.

Lukács Lizett Lili (7/c)

Az aranygyöngy

Egyszer volt, hol nem volt. Volt egyszer egy kicsiny házikó egy falu szélén. Élt abban a házikóban egy nagyon szép leány a kis testvérével és az édesanyjával.

Sajnos nagyon szegények voltak, még kenyérre is alig futotta nekik. Az anyuka azt a kevés pénzt földműveléssel szerezte. A lány próbált segíteni a családján, így elment takarítani gazdag családokhoz.

Egy szép napon egy öregasszony tért be. Megkínálta az asszony teával és kérte, hogy üljön le egy kicsit. Elkezdték beszélgetni, a lány elmesélte, hogy milyen rosszul megy a sora, és több pénz kellene nekik. Az asszony erre elment a könyvespolcához és leemelt onnan egy poros, koszos régi könyvet, ami legendákról szólt. Leült és elkezdte olvasni:

-A mohás láp melletti erdőben, vagyis innen pár mérföldre, van egy nagyon értékes tárgy az aranygyöngy, ami felbecsülhetetlen értékkel bír. De csak úgy juthatsz oda, ha betartod ezt a néhány dolgot:

„Korhadt fánál fordulj jobbra

De ha süllyed, akkor balra

Ha esik eső, fú a szél

Ott egy barlang búj belé

Ha nem tudod hol az irány

Szükség szerint jön segítség

Bátorság és eszeség

Ennyi volt a talány Találd meg hát!”

A leány hazament, jól megrakta tarisznyáját, elkötötte a szomszéd lovát és útra kelt. Félnapnyi utazás után meglelte a lápot és az erdőt is.

Kikötötte lovát és nekivágott útjának. Egyre bentebb ment az erdőben, míg egy kereszteződéshez ért. Egy korhadt fa állott előtte. Visszagondolt a versikére:

-Korhadt fánál fordulj jobbra. Akkor megyek jobbra – mondta.

Később egy olyan fához ért, ami el volt süllyedve, balra fordult. Már egy egészen ijesztő helyre ért, amikor elkezdett zuhogni az eső, nagy vihar lett egy percen belül.

-Be kéne bújni valahová az eső elől! Ha esik az eső, fú a szél ott egy barlang búj belé. Jé tényleg van itt egy barlang!

Be is bújt a leány a barlangba. Egy kicsit várt, míg elcsendesül a vihar. De aztán az eső elmosta a lábnyomait, nem tudta, hogy merről jött, és merre tartott. Csak tanácstalanul ült egy kövön és megette a maradék elemózsiáját. Egyszer a semmiből előtűnt egy mókus. Nagyon éhesnek látszott a parányi állat, hát a lány megszánta és adott neki egy kis kenyeret. A mókus megszólalt:

-Nagyon köszönöm, hogy ilyen önzetlen voltál. Cserébe megmutatom a helyes utat a gyöngyig! Mert úgy hallottam oda tartasz.

A lány nagyon meglepődött a mókuson, de hitt neki. Odaértek egy vízeséshez mikor a mókus szótlanul eltűnt. Gondolkozott, hogy most merre van és mit csináljon. Hirtelen egy nagy ötlete támadt, hogy átmegy a vízesésen.

-Szerintem ott lesz az a bizonyos gyöngy! Na, nézzük!

Bátran átszökdécselt a csúszós kavicsokon és meglátta, hogy valami nagyon fénylik a víz mögött, hát beugrott. Megtalálta azt, amit már napok óta keresett, az aranygyöngyöt.

-Hát igaza lett az öregasszonynak. Létezik és immár az enyém a híres aranygyöngy. Viszem haza a családomnak, de merre menjek?

Kilépett a vízfüggöny mögül és meglátott egy szép szarvast, aki azt mondta neki, hogy hazaviszi.

Így is lett! Hazavitte a leányt a szarvas. A testvére és az édesanyja nagyon örültek neki, hogy végre hazatért és, hogy jól van.

A gyöngyöt pénzre váltották, megvették belőle a világ legnagyobb palotáját, és meghálálta az asszonynak, hogy segített, neki. Visszaadta a szomszéd lovát is.

Most már boldogan éltek, ha meg nem haltak.

Langmayer Dóra (5/d)

Ki marad a hídon?

Csalimese

Volt egy ember, úgy hívták, hogy Egyszer. Elindult a vásárba, s találkozott komájával, Mégegyszerrel. Egyszer és Mégegyszer tovább bandukoltak. Elérkeztek a hídhoz és elindultak rajta a túlsó part felé. Megcsúszott Egyszer és beleesett a vízbe.

Ki maradt a hídon?

-Mégegyszer

Volt egy ember.....

Langmayer Dóra (5/d)

Az álmom

Egyszer volt, hol nem volt, az Óperenciás tengeren is túl, még az Üveghegyen is túl, ahol a kurta farkú malac túr, még azon is túl, volt egy ember, s annak egy szem lánya. Annak a lánynak pedig az volt a neve, hogy Tulipán Nóra.

Egyszer aztán az álmodta, Nóra, hogy az üknagymamája azt mondja, neki, menjen el szerencsét próbálni. Másnap mondja az apjának:

-Édesapám, elmehetek szerencsét próbálni?

-Menj édes lányom, ha ezt akarod.

El is indult. Ment, mendegélt, száz meg száz évig, míg egy házhoz nem ért. Bekopogott és beköszönt.

-Jó estét öreganyám!

-Szerencséd, hogy öreganyádnak szólítottál. Mit keresel itt, ahol a madár sem jár?

-Vándorolok, s meg szeretném kérdezni, hogy itt hálhatnak e.

-Persze, persze!

Este, Nóra megint ugyanazt álmodta, csak most azt hallotta álmában, hogy menjen el a Tökvárosba. Reggel kapott hamuban sült pogácsát és folytatta az útját. Egy rengeteg erdőbe ért, és mekegés csapta meg a fülét. Ment, míg meg nem találta a hang forrását. Egy kecske volt az, mert beszorult a lába két kő közé.

Nóra kiszabadította, így együtt mentek tovább. Mentek, mendegéltek, míg el nem jutottak Tökvárosba. Tökvárosnak a közepén találtak egy tököt, amit leszakítottak és hazavittek.

Otthon örült az apa a lányának érörült Nóra is, hogy hazaért. Felvágták a tököt és rengeteg sok pénz hullott ki belőle. Ezt követően gazdagon éltek, míg meg nem haltak.

Petényi Viktória (4/d)

A Holdcsillagocska

Esténként, amikor már ágyban volt Viola, a csillagos eget kémlelte, az ablakából. Amikor sötétedni kezdett, a temérdek ragyogó csillag várakozva leste a Hold érkezését. Viola már jól ismerte az összes csillagot: egyik nagyobb, és fényesebb volt, mint a másik. A pillantása azonban mindig egy apró kiscsillagra esett.

Holdcsillagocskának nevezte el, mert mindig a hold fényében szeretett sűtkérezni.

Ez a kis csillag olyan apró volt, hogy egyedül még ragyogni sem volt képes, mint a többiek. A hold azonban, ahogy az igaz barátságban szokás, kölcsön adott neki a ragyogásából.

Hermán Viktória (5/d)

Tündér Pitypang

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy király. A királynak volt három leánya. A legnagyobbat Izinek szólították, a középsőt Milinek, a legkisebbet pedig Pitypangnak.

Egyszer a legnagyobb gyermek szólt a királynak:

-Édesapám, elmennék szerencsét próbálni! - mondta a lány.

A király így válaszolt. Menj hát leányom, de el ne tévedj! – mondta a király.

Ment, mendegélt, száz esztendőt is, mire odaért a végeláthatatlan erdőhöz. Az erdőben haladt-haladt, mikor felfigyelt egy különös fára, amelyen háromféle gyümölcs volt. Mindegyik gyümölcsből szakított egyet-egyet.

Megkóstolta az egyiket. Ahogy az első falatot lenyelte, rögtön érezni kezdte, hogy valami nincs rendben, és felkiáltott:

-Jaj, jaj, mi történik velem?! – Látta, hogy az egyik lába elkezd nőni! Indult is haza, próbált szaladni, de minden lépésnél elesett. Lassan-lassan csak hazaért. Otthon elmondta a királynak, hogy mi történt vele.

A király mondta a középső gyermekének:

-Menj el gyermekelem te is szerencsét próbálni.

El is indult a középső lány is. Ment, mendegélt, míg ő is elért a végeláthatatlan nagyerdőhöz. Ő is besétált az erdőbe, ahol talált egy fát, és azon gyümölcsöket. Szedett gyümölcsöt, és megkóstolta. Bár ne tette volna, mert neki meg az orra kezdett el nőni.

Szaladt ő is haza, de ő az orrában bukott el mindig.

Mikor hazaért, elmesélte királyi atyjának, hogyan járt, mi történt vele.

A király így felelt: -Már csak te maradtál Pitypang! Menj, te is szerencsét próbálni.

Pitypang, mendegélt, míg ő is elért az erdőhöz. Ő is betért az erdőbe és talált egy nagy fát, ami tele volt gyümölccsel. Pitypang is szedett róla, hogy a szomját oltsa.

Amikor megkóstolta a gyümölcsöt, rögtön érezte, hogy valami történik vele és felkiáltott:

-Jaj, jaj, de szép lettem! – Haza szaladt és otthon mondta:

-Nézzétek! Nézzétek! Tündér lettem!

Így lett a neve Tündér Pitypang.

Ha pitypang nem lett volna, az én mesém is tovább tartott volna.

Földvári Hanna (5/d)

A titkos tó

Hol volt, hol nem volt, még az Óperenciás tengeren is túl, volt egy tó. Ezt a tavat senki sem látta, de mindenki hallott róla.

Egyszer egy pásztorfiú elhatározta, hogy megkeresi azt a tavat. Úgy is tett. Elment és úgy száz esztendőn át tartott az útja. Közben egy kis házikóhoz ért. Bekopogott és azt mondta:

-Jó estét, öreganyám!

-Jó estét fiam! Szerencséd, hogy úgy köszöntél, ahogy illik.

-Tudja már száz éven keresztül barangolok és ma estére itt meg tudnék hálni?

-Hát persze! Egymagam vagyok, meg tizenhárom macska. El fogsz férni.

-Nagyon szépen köszönöm.

Lefeküdtek aludni. Másnap az asszony, sült hamuban sült pogácsát, és a legény elvitte magával az útra. Ment, mendegélt, míg egy nagy tisztásra nem ért. A tisztáson három szarvas várta.

Így szóltak neki:

-Szia pásztorfiú! Üdvözlünk téged! Miért jársz erre, hol még a madár sem jár? – kérdezték a szarvasok.

-Jó napot! Én azért jöttem, erre, hogy megtaláljam a titkos tavat.

-Jó helyen vagy, erre lesz, elvezetünk oda.

El is indultak, de a szarvasok elfelejtették az utat. Így a fiú egyedül folytatta az útját, míg nem egy szép nagyerdőbe nem ért. Ott három tulipán álldogált. az egyik balra mutatott, a másik jobbra, a harmadik csak állt, semerre sem mutatva.

A legény leszakította azt a tulipánt és a virág szép királylánnyá változott és elvitte magával.

-De szép leány vagy!

-Köszönöm!

-Tudod, hogy hol van a titkos tó?

-Hát persze! Elvezetlek oda.

Mentek, mendegéltek, jó sokára odaértek.

-Itt van! Csak tudd, hogyha valaki iszik a tó vizéből, akkor hallá változik.

-Rendben! Köszönöm, hogy elkísértél.

Nincs mit. Szia

Elköszöntek egymástól.

A pásztorfiú örült, hogy megtalálta a titkos tót, így már nem Titkos tó a neve, hanem Szépséges tónak hívják.

A legény még most is él, ha meg nem halt. Aki nem hiszi, az járjon utána!

Oszlászki Barna (4.b)

A bánya titkai

Volt egyszer egy bánya. Ebben a bányában furcsa dolgok történtek. Valamikor eltűnt az arany, a gyémánt, és minden más érc.

– Héj, Jani! Ezt nézd, nagy lábnyomok.

– Jé, tényleg! És lefele vezet. Na el is indultak. Mentek, mendegéltek és találkoztak egy pókkal.

– Hová mentek, legények ebben a sötét bányában? – Kérdezte a pók.

– Hát a bányasárkány ügyében jöttünk, mert minden kincs rejtélyesen eltűnik.

– Aha értem. Jól van, segíthetek. Először menjetek balra, utána egyenesen.

– Köszönöm, viszlát!

Mentek, mendegéltek tovább, amíg megtalálták a sárkány barlangját.

– Végre Jani, megtaláltuk a barlangot!

– Sanyi, ott vannak az ércek!

– Alszik a sárkány, most vigyük el!

– Jaj ne, felkelt!

– Meglátott, fuss Jani!

– Nem futamodom meg előle. Támadás!

– Levágom a fejét!

Neki iramodott és egymás után lenyisszantotta mind a két fejét.

– Ez az, legyőztük!

Felvitték az aranyat és boldogan éltek, amíg el nem fogyott az arany.

Lévay Máté (3/d)

Artúr

-Az utolsó utcában laktunk, a 34-es számú ház előtt mindig elmentem. A faluban azt mesélték, kísértetek laknak ebben a házban. A sötét alakok, a düledező kerítés, a kopár magas fák tényleg ijesztőek voltak.

Egyik nap a suliból hazafelé megálltam a ház előtt. Egyszer furcsa hangot hallottam. Valaki segítségért kiáltozott. Minden bátorságomra szükség volt, hogy bemenjek a házba. Nyikorgott alattam a padló, ahogy közeledtem a hanghoz. A lépcsőforduló korlátjánál egy nagy, pufók, szomorú szellemet találtam.

-Sziiiiaaa! – suttogta elcsukló hangon.

-Szia! – mondtam és elkezdtem nevetni, - te vagy a nagy félelmetes szellem? – ahogy néztem őt, megsajnáltam.

A természetes, pufi fickó fennakadt a korlát szögén. Mozdulni sem mert, csak jajgatott.

-Miben segíthetek, neked? – kérdeztem.

-Tényleg segítenél nekem? – szipogta.

-Igen, segítek. – Taszítottam egy nagyot a korláton, ő pedig kiszabadult.

-Juhé! – kiáltotta és fel-le röpködött. Követni is alig bírtam.

Hirtelen megállt és azt kérdezte:

-Hogy hívnak?

-Máténak és téged? – kérdeztem.

-Artúr vagyok. Köszí, hogy segítettél. Máskor nem lenne kedves játszani? Lehetnénk barátok.

-Leszek a barátod, de most sietnem kell. Szia Artúr, holnap jövök.

Elindultam haza. Anya mérges volt, hogy késte.

Később elmeséltem neki, hogy van egy új barátom, Artúr. Azt persze nem árultam el, hogy ő a szomszéd ház szelleme.

Nagy Nóra (4.b)

A varázslatos sziget

Egy nap a tengeren egy család hajózott. Két felnőtt és három gyerek. A hajó egy nagyobb viharba keveredett. Teljesen irányíthatatlanná vált, majd beleütközött egy szigetbe. A család kiszállt a hajóból. Ami ekkora romokban állt.

– Menjünk, keressünk alapanyagot, hogy meg bírjuk javítani – javasolta Kira.
El is indultak. Az apuka azt mondta:

– Együtt menjünk, nehogy eltévedjete!

A többiek rögtön bólogattak. Karina, Kira és Lilla egyszerre rámutatott egy nyálkás lila világító kutya meg gyík keverékére.

– Fúj! – mondták.

– Egyetértek – mondta az anyuka.

Majd mentek tovább. Az apuka látott egy madarat, aminek a feje olyan volt, mint egy macskáé. Aztán mentek tovább.

Találtak egy csomó tuskót a hajóhoz. Tűzifának is jutott bőven, hiszen már beesteledett. Az anyuka mondott egy mesét és mindenki elaludt. Reggel Lilla arra ébredt fel, hogy Karina és anyukájuk bogyókat gyűjtött.

– Anya, ezt mégis honnan tudjátok, hogy melyik mérgező, melyik nem! – mondta az anyukájuk.

Kira és apukájuk is felkelt. Megreggeliztek és mentek tovább. Kira talált egy csomó indát. Apja azt mondta neki, jó lesz a hajóhoz. Az anyuka talált egy vízesést. Karina nagyon szomjas volt, ezért beleivott és óriási lett az orra. Lilla csak nevetett.

– Ha ha ha, te vagy Pinocchio, ha ha ha! – nevetett, miközben alig kapott levegőt.

A vízesés mögött volt egy barlang, a barlangban egy térkép, ami egy virághoz vezetett. A virág képe alatt ez állt:

Ha megeszed e virágot, orrod kisebb lesz meglátod.

El is indultak megkeresni a virágot. A térkép szerint 3 állomáson kellett végigmenniük. A z első állomáson egy ijesztő erdőbe kellett menniük. Lillát majdnem elkapta egy kígyó. Karina nekiment egy fának az orrával. Majd végre kijutottak az erdőből.

A második állomáson a lufimezőre mentek. Kira beleütközött egy csomó lufiba. Aztán mindenki fogott rengeteg lufit és elrepültek a harmadik állomásra, ahol egy tortaösvény várta őket. Lilla és Karina ettek egy kis nasit, de persze Kira sem hagyta ki.

– Ne egyetek sokat, mert megfájdul a fogatok! – szólt rájuk anyjuk.

Lilla az egyik torta mellett megtalálta a varázsvirágot. Karina megette, s az orra olyan lett mint volt. Majd elindultak és útközben gyűjtöttek elemózsiaát. Mikor visszaértek elkezdték javítani a hajót. De hiába, nem sikerült. Majd felkiáltott Karina:

– Építsünk tutajt!

– Remek ötlet! – mondta anyukája.

Neki is láttak. Hamarosan el is készültek. Rátették az ételt és elindultak vele. A tengeren hánykódtak, amikor észrevettek egy repülőt. Kira lámpával világított. A pilóta észrevette őket és leengedte a létrát. Hazavitte őket.

Kis Virág (4/b)

A fura királylány

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy királyi család. Ebben a családban volt egy 15 éves lány, aki nem szeretett volna királynő lenni.

Inkább énekelni szeretett, utálta a hosszú, fodros ruhákat.

– Tamara, hotam neked egy ruhát, egy szép hosszú lila fodros ruhát!

– Jaj, anya, tudod, hogy mennyire utálok a hosszú, fodros ruhákat, főleg azt, ami lila! – mondta Tamara, miközben levágtatott a lépcsőn.

– De akkor mit fogsz felvenni a bálra? – kiabálta.

– Majd szerzek magamnak ruhát!

Amikor meglátta édesanyja, kitört a pánik.

– Hogy nézel ki kislányom?! Miért rózsaszín a hajad? – kérdezte meglepetten.

– Ó anya, tudtad, hogy ma fodrászhoz megyek. – érthetetlenül magyarázkodott.

– Egy hét múlva lesz a testvéred 18. születési bálja. Ő bezzeg igaz királylány. Hogy gondolhattad rózsaszínre festeni a hajad?

– Anya, nyugi! Majd veszek magamnak ruhát, ami a hajamhoz illik.

– Mi az, hogy majd? Most azonnal veszel egyet!

– Jó, megyek! – mondta Tamara.

– Azt ajánlom is! – rivallt rá mérgesen anyja.

Tamara bement egy báli ruha boltba. Vett egy hosszú, rózsaszín ruhát.

– Ezt meg kell tennem a tesómért! Gondolta magában. – jó, megveszem.

Kiment a boltból és meglátott egy másik üzletet. Bement oda is.

– Ó, ezt megveszem!

Ez egy rövid ruha volt.

– Ezt nem mutatom meg anyának. – mondta Tamara, s hazament.

– Hahó, megjöttem!

– Szia! Mutasd, mit vettél?

– Ezt a rózsaszínt.

– Tényleg? – csodálkozott, miközben nem tudta, hogy sírjon vagy nevéssen, de próbált nem kimutatni gondolatát.

– Valami baj van? – kérdezte Tamara.

– Nem, nem! Menj, s vedd fel!

– Rendben.

Felvette a ruhát.

– Jöhettek? – kérdezte Tamara.

– Igen! Vaó, te gyönyörű vagy! – anyjának leesett az álla a lánya gyönyörűségétől.

– Ó, tényleg és mikor jön Szabina?

– Holnap, de kérlek, ha megérkezik, ne kezd minden mondatod úgy, hogy „ó” vagy „jaj”! – javasolta anyja.

– Rendben!

– Tamara! 6 óra van, azaz vacsora, úgyhogy menj és vedd át a normális ruhát, aztán gyere!

– Már indulok is! – mondta Tamara.

A lány átöltözött, ment az asztalhoz.

– Mi a vacsora? – kérdezte Tamara.

- Miért mégis mit gondolsz?
- Hát, remélem sült kacsa törtkrumplival. – reménykedett Tamara.
- Ó, és eltaláltad!
- Sziasztok, megjöttem! – lépett be Tamara édesapja.
- Szia, apa! Gyere, finom lesz a vacsora. – mondta Tamara.
- Máris megyek!
- Jó étvágyat!
- Köszí, anya.
- Köszönöm! Mondta Tamara apja.
- Hm, ez finom volt! Megyek, s lefekszem! – állt fel Tamara az asztaltól.
- Jó, menj! – mondták, egyszerre a szülők.
- Végre reggel! – kiáltott fel Tamara.
- Tamara, siess, még fel kell mennünk a reptérre. – mondta anyja.
- Megyek!
- Hű, de gyors voltál!
- Tudom.
- Menjünk, mondták egyszerre.

Felértek a reptérre. Fél óra várakozás után megérkezett Szabina.

- Szia Szabina! – köszöntötték.
- Sziasztok!
- Akkor mehetünk? – kérdezte Tamara.
- Még nem! – válaszolta Szabina.
- Mégis miért?
- Mert megvárjuk a barátomat.
- Milyen barát?
- Pontosabban, Mátéra várunk.
- Ő az! – lelkesedve mondta Szabina.
- Helló, jó napot, szia! – zavartan köszönt Máté.
- Ó, hát nem kell mindenkinek különfélét köszönni.
- Rendben!
- Menjünk haza! – javasolta Tamara.
- Jó!
- Felőlem is!

Telt, múlt az idő, eljött a bál napja és gondoltak egyet, megtartották az esküvőt is. Csak volt egy kis gond, a zenekar dobosa beteg lett.

- Jaj, anya nem kell félni, beállok én! – ajánlkozott Tamara.
- Ez biztos?
- Igen.
- Jó!

Óriási lakodalmat csaptak, még ma is tart, ha nem hiszed, megadom a címet: Felhőbirodalom, Felhő út 18.

A csodálatos fa titka

Írta a 3/c.

Egyszer volt, hol nem volt még az Óperenciás tengeren is túl, de még az Üveghegyen is túl, volt egy hatalmas sűrű erdő. Az erdő szélén egy roskadozó kiskunyhóban élt egy nagyon szegény özvegyasszony, aki egyedül nevelte három leánykáját.

Olyannyira nincstelének voltak, hogy még a mindennapi betevő falatjuk sem volt. Ezért kénytelen volt szegény édesanya a lányait elküldeni a környékre, hogy próbáljanak meg gyűjteni fazékba valót. A legnagyobb lány a folyóhoz indult, a középső a mezőre, míg a legkisebb lány az erdőbe vette útját, hogy próbáljon gyűjtögetni bogyókat, magvakat, gombákat.

Ahogy ment a picinyke kislány az egyre sűrűsödő fák között, egyszer csak egy szörnyű sivalkodást hall, majd meglátja, hogy egy szürke nyuszi hátsó lábát elkapta egy csapda.

-Jaj, kedveském! Azonnal segítek rajtad – biztatta kitartásra a nyulat.

Fogott egy erős botot és szétfeszítette a kelepcét és kiszabadította az állatot.

-Köszönöm neked, hogy megmentettél. Tépj ki a bajuszszálaim közül egyet, és ha bajba kerülnél, csak pöndörítsd meg, viszonzni fogom a segítségedet!

Kis köténye zsebébe tette a bajuszkát, megsimogatta prémecskéjét és a négy lábú már el is tűnt a bokrok alatt. Énekelve folytatta útját, miközben szépen gyarapodott kis kosarában a kökény és a vackor.

Hirtelen megállt, mert majdnem rálépett egy vergődő kis madárkára, akit édesanyja jajveszékelve őrzött. Szegényke kiesett a fészekből.

-Ne sírj drága kis teremtmény, segítek rajtatok!

Majd visszatette a fészekbe a megriadt kis madárkát. Erre madáranyó a vállára repült és a fülébe csicseregte:

-Soha nem felejttem el, amit értünk tétél. Itt van ez a különös tojás, mindig tartsd magadnál, ha veszély fenyeget, segíteni fog neked!

Ezzel visszarepült a fészkébe. De ez nem akármilyen tojás volt ám! Tüskéi voltak, mint a királydinnyének. Óvatosan tette be köténykéjébe. A leányka vidáman gyűjtögetett tovább. Alig tett pár lépést, megpillantott egy pompázatos színű virágot, ami vízért könyörgött a szomjúsága miatt.

-Jaj! Hogy segítek én most rajtad?! – ijedt meg a gyermek, de hirtelen egy ötlete támadt. Kötényébe gyűjtött néhány megduzzadt mohadarabot, majd a bennük lévő vizet a növény tövéhez csavart. Nagyot nyújtózkodott a virágszál, majd így szólt:

-Köszönöm, hogy megmentetted az életemet! Fogadd tőlem el ezt a szirmomat, meglásd, én sem leszek háládatlan!

Ezt is a kötényébe tette és énekelve, ugrándozva folytatta útját, mikor észrevette, hogy eltévedt, bizony már a sűrű erdő közepéig jutott. Megállt, körülnézett és megpillantott egy hatalmas fehér törzsű fát. A törzsén egy nagy odú szája tátongott és nem messze a lyuktól egy hatalmas, barna kalapú gomba ékeskedett.

-Hú mekkora gomba! Ebből aztán kétnapi ebédünk is ki fog telni. – gondolta magában.

Odalépett, hogy leszakítsa ezt a hatalmas kalapost, de képzeljétek csodát! Mi történt? A hatalmas fa ágaival körbeölelte és betaszigálta a tátongó odúba a lányt. Koromsötétben zuhant a kislány 3 nap és 3 éjjel. Végül egy kertbe pottyant, ahol minden szürke és fekete színű volt. Nagyon megrémült. De még nagyobb lett ijedtsége, amikor meglátta, hogy ez bizony a gonosz boszorkány birodalma. Már szalad is elé a csúf banya a fekete macskájával és rögtön egy vasketrecbe zárta.

-Drága galambocskám! Minden éjszakádat itt fogod tölteni és életed végéig az én szolgálatomban maradsz! Rendben tartod a házamat, a kertemet és jól tartod Girnyaút. De ami a legfontosabb lesz, hogy az általam kotyvasztott varázsitalaimat rajtad fogom elsőként kipróbálni!

Így is ment ez hét kemény esztendőn keresztül. A lány már teljesen erejét veszítve egy sötét éjszakán, keservesen a ketrecébe zárva sírdogált. Rongyos kis kötényébe törölgette szeméit, amikor megérezte, hogy a zsebében lapul valami. Eszébe jutottak a kedves kis barátai, a fenti élet és még keservesebben sírdogált. A bajuszkát pödörgette az ujjai között, amikor az hirtelen egy ezüst reszelővé változott! Nagyon elcsodálkozott, s közben egy könnycseppje a virágsziromra hullott. Amiből egy csodálatosan szép selyemruha lett. Tudta, hogy éjfélkor jön Girnyaú, aki jelenti a boszorkánynak, hogy a kislány a helyén tartózkodik-e. Ezért villámgyorsan nekilátott a ketrecről a lakatott levágni az ezüstreszelővel, magára öltötte a selyemruhát mikor megérezte, hogy többször is megszúrta a tojás. Tenyerébe vette és látja ám, hogy az megreped, majd egy aranytollú madárka bújik elő belőle.

-Gyorsan ülj a hátamra szépségem, mert már nagyon ébredszik a fekete macska!

Ezzel felröppent és 3 éjjel és 3 nap szálltak felfelé a hatalmas fényt árasztó lyuk felé. Ott letette a hátáról a leánykát és elbúcsúztak egymástól. A leány nagyokat szippantott a friss levegőből mikor megpillantotta a kalapost és gondolta, hogy ezt azért magával viszi. Elővette ezüst reszelőjét és nekilátott a hatalmas gombát lefejtetni a fehér törzsű óriás fáról. De lássatok csodát! A gomba, ahogy földet ért, pördült egyet és szép termetű királyfivá változott! Eget rengető robajlással a faóriásból pedig egy gyönyörű, hét tornyú palota lett.

-Köszönöm neked, hogy megszabadítottál engem és apám birodalmát a boszorkány átkától. Milyen gyönyörű vagy! – majd megölelte, megcsókolta és feleségül kérte.

Aranyhintóba ültek, elmentek a szegény özvegyasszony házához. Örömteli könnyekkel borultak egymás nyakába nővéreivel és az édesanyjával. Másnap ezüsthintóba ültették őket és a palotáig meg sem álltak.

Ott világra szóló lakodalmat csaptak, amely még talán ma is tart.

Ha nem hiszitek, járjatok utána vagy kérdezzétek meg a harmadik cét!!

Keletkezett a NÉP ajkán

A NÉP: a 3. c

Dorcsák Barbara Amanda (4/b)

A legenda

Egyszer régen volt egy osztály, akik negyedikesek voltak. Mindenki nagyon izgatott volt a tanteremben, mert megsúgom nektek, hogy ezen a héten mentek osztálykirándulásra.

Szerintem mindenki be volt sózva alapból. De ők azért voltak, mert a Virágtóhoz készültek. Ilyenkor csalfa képet vág mindenki az arcával. De a legenda szerint ott van Iszonyú Henry hajója, amiben egy láda rejtőzik tele arannyal.

- Héj megtaláltam Henry kincsét! - rontott be Peti kiabálva.
- És mennyi arany van? Van másik kincs is? - kérdezte az osztály.
- Április bolondja! - hengegett Petike.
- Hahaha, nagyon vicces! - mondta Vivi.
- Elmondalak a tanító néninek! - sírta Rebeka. Mert ő persze mindig hisztizik. Úgy is lett. Elmondta Judit néninek. Kicsit mérges volt, de utána elnevette magát.
- Na gyerekek, adok papírt, majd kérem vissza holnapra! - szólt a tanító néni.
- Mi is az a kincs? - kérdezte Levi.
- Nagyon vicces! - szólt rá Petra.
- Csönd! - kiabált Judit néni.

El is érkezett az osztálykirándulás napja. Mindenki kalózhajóban várt, hogy induljanak. A buszi kalózhajónak nézett ki. De indulás előtt Peti mindenhová elrejtett pukipárnát. Amikor ráültek a többiek, megjelent egy boszorkány, aki elátkozta Petit. Egy békává változott.

Aztán megérkeztek a tóhoz. De kiderült, hogy csak egy mese volt, viszont kaptak csoki pénzt cserébe. Ennyi volt a mese mára, térjete nyugovóra.

A Móra Ferenc Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola

Iskolai Könyvtára által meghirdetett

MESEÍRÓ PÁLYÁZAT HELYEZETTJEI

ALSÓ TAGOZAT:

I. helyezett

POLGÁR PANKA

II. helyezett:

MARÓTI IVETT

III. helyezett – megosztott:

KERES ÁDÁM ZOLTÁN

BÓTA KATA

HÁMOS HANNA

RÁCZ SZAMANTA

FÖLSŐ TAGOZAT:

I. helyezett:

KALDENEKKER ZOÉ

II. helyezett:

FARKAS PANNA

III. helyezett – megosztott:

SZELES ÁRMIN

BENKOVICS BRENDA

Különdíjban részesült a 3/c osztály